

## Șoferul și nevastă-sa

Adrian Păunescu

---

Ne urcasem cu toții în autobuz  
Care nu era confortabil, dar era independent,  
N-avea fiecare locul său,  
Dar ne gândeam că o să aibă,  
Era primăvară,  
Venea vara,  
Se dezghețau drumurile,  
Puteai să mergi cu gulerul cămășii descheiat,  
Se dezghețau drumurile,  
Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi,  
Pe care nu le mai cântasem de multă vreme  
Și unii din cauza vitezei,  
Care-i îmbăta,  
Alții cu o tandră ironie,  
Am început să zicem, să cântăm  
Că autobuzul nostru  
E cel care dezgheață  
Drumul pe care mergem.  
Pe direcția aceea spre munte,  
Spre marele munte,  
Nu mai mersese niciodată un autobuz,  
Numai turiști particulari,  
Numai nebuni ocazionali.

Așa că ne interesa destinația,  
Ne ajungea bucuria  
Că mergem cu toții spre marele munte.  
Șoferul era tânăr,  
Conducea pentru prima oară  
Un asemenea autobuz.  
Fusese ajutor de șofer,  
Lucrase mult și cinstit,  
După cum mergea, după cum frâna,  
Era fără îndoială cel mai bun șofer  
Dintre toți șoferii noștri,  
Ăsta conduce excepțional, strigam noi,  
Ăsta-i omul care ne trebuie  
Și el dădea din mână cu modestie  
Rugându-ne să nu-l mai laudăm.  
Că-l încurcăm la condus.

În fond e autobuzul dvs.,  
Eu sunt al dvs.,

M-ați ales să conduc autobuzul,  
Asta-i treaba mea.

Noi am aplaudat, chiar și această lepădare, a lui,  
De laudele noastre.

Și autobuzul mergea mai departe  
Și-n diverse localități, în care ne opream  
Mulți urcau  
Și nimeni nu mai voia să coboare.  
Era un autobuz unic  
Nu mai exista așa ceva în împrejurimi.  
Rămăseseră-n urmă troleibuzele agățate  
De rețeaua electrică  
Și lipsite de orice independență,  
Tramvaiele înghesuite între sine  
Și aceeași rețea.

Autobuzul nostru se încărcase înspăimântător,  
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,  
Șoferul conducea excepțional,  
Nimeni nu conduce mai bine ca el,  
Strigam noi  
Și el dădea moale din mână,  
Și noi strigam iarăși.  
Lasă frate, lasă modestia la o parte,  
Dă-o dracului de modestie  
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea  
Unui asemenea drum,  
Știm valoarea lui adevărată,  
Ești al nostru,  
Ești dintre ai noștri,  
Rămâi între noi,  
Bravo,  
Ura,  
Și el nu mai putea să ne oprească,  
Trebuia să fie atent la drum,  
Iar noi eram prea mulți  
Si începuserăm să-l incomodăm,  
Stăteam claie peste grămadă în autobuz,  
Dar uneori îi blocam o mână sau un picior,  
Până când câțiva meseriași  
L-au rugat să oprească pentru câteva minute  
Ca să-i facă o cuscă de protecție,  
Să nu-l mai incomodăm la condus,  
Dar să-și ia și nevasta lângă el,  
Au zis alții,  
Că drumul e lung și se plictisește omul.

Și uite-l acum în cușca lui de protecție,  
În cabina lui blindată!

Ce hotărât conduce,  
A dat drumul și la muzică,  
se aude în toată mașina o muzică eroică,  
Pe care o întrerupem noi din când în când  
Cu cântece despre el și de drumul nostru,  
Și hai, mă, să fim atenți și cu nevastă - sa,  
Că și el e om.

În autobuz vara e cald  
Iarna e frig,  
Drumul continuă,  
Am început să obosim,  
nene șoferule, oprește,  
Să ne odihnim și noi.  
Să te odihnești și dumneata,  
Că n-o fi foc,  
Dar el nu mai aude,  
el conduce,  
Și-ntr-adevăr, conduce excepțional,  
E cel mai bun, strigăm toți,  
Dar ne e foame,  
Pentru că n-am mai oprit demult,  
Și-avem nevoie și noi  
De pâine, de apă, de un răgaz,  
Probabil c-am început să-l și enervăm cu mofturile noastre  
Setea, foamea, somnul,  
Geamurile autobuzului nu mai există demult,  
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta,  
Ușile au ruginit și nu se mai deschid,  
Și șoferul conduce autobuzul  
Din ce în ce mai nervos,  
A început să facă și accidente,  
Stau și el și nevastă-sa cu mâinile pe volan,  
Marile piscuri îi cheamă,  
Mai e puțin combustibil,  
Am intrat pe un fel de linie ferată  
Vecină cu drumul,  
După ce ni s-au spart cauciucurile  
Și după ce șoferul a dărâmat  
Cu lovituri de autobuz  
Case și biserici,  
Sate și orașe,  
Începem să coborâm,  
Și bineînțeles că viteza crește,  
Așa e la orice coborâre,

Viteza crește,  
Nu mai e nimeni în autobuz,  
Unii au murit,  
Alții au fugit,  
Alții ne-am uscat de foame și de sete,  
Alții am înghețat de frig,  
Muntele e tot mai departe,  
Dar autobuzul coboară  
Halucinând pe linia moartă  
De cale ferată,  
Și numai ei doi,  
Șoferul și nevastă-sa,  
În cabina blindată,  
Se uită doar înainte,  
Nu mai știu pe cine conduc și unde se duc,  
Și de ce se merge cu viteza prăbușirii,  
Când excursia începuse atât de frumos  
Către marele munte.